

Pünkösdvasárnap

1Kor 12,3b–7.12–13

Mindnyájunkat egy Lélek itatott át

³De azt sem mondhatja senki: „Jézus az Úr”, csak a Szentlélek által. ⁴A lelki adományok ugyan különfélék, a Lélek azonban ugyanaz. ⁵A szolgálatok is különfélék, de az Úr ugyanaz. ⁶Sokfélék a jelek is, de Isten, aki mindenben mindent véghezvisz, ugyanaz. ⁷A Lélek megnyilvánulásait mindenki azért kapja, hogy használjon vele. ¹²A test ugyan egy, de sok tagja van, a testnek ez a sok tagja azonban mégis egy test. Így Krisztus is. ¹³Mi ugyanis mindnyájan egy Lélekben egy testté lettünk a keresetséggel: akár zsidók, akár pogányok, akár rabszolgák, akár szabadok. Mindannyiunkat egy Lélek itatott át.

Az Apostolok Cselekedeteinek 18. fejezetéből a korintusi egyház 16 tagját ismerjük, akire utalást találhatunk az első korintusi levél 16. fejezetében és a római levél 16. fejezetében is. Az egyébként feltehetően több keresztény házban működő keresztény közösségekben a zsidók aránya jelentős volt. Mindez súlyos kulturális megosztottságot eredményezett az élénk szellemi életet élő közösségben. Mégis úgy tűnik, a leggazdagabbak és a legszegényebbek hiányoztak a közösségből, ez némileg enyhítette a szociális megosztottságot. Néhány kifejezetten új gazdagról vagy ellentmondásos személyiségről is tudunk, Főbe gazdag, de nő, Erasztus rabszolgából vált városi hivatalnokká, Aquila ügyes zsidó kereskedő lehetett. A közösséget az is megosztotta, hogy nemcsak Pál, hanem az Alexandriából érkezett Apolló is misszionált a városban. A hívek lelkesek és eltérő kultúrából származtak, többen a hellenista gnózis hatása alatt álltak, erős érzelmi megnyilvánulásukat pedig a pogány kultuszokból ismert formában nyilvánították ki a közösség előtt. Nem világos, hogy ezek a megállapítások a közösség minden tagjára vagy csak egy hangos, problémás kisebbségre vonatkoztak. A közösségben biztos, hogy etikai zűrzavar élt. Mindezek az okok együttesen hatottak a négy párt kialakulására: Pál-, Péter-, Apolló-, Krisztus-pártról tudunk az apostol levelei alapján. Annak ellenére, hogy a pártokat hangzatos nevek fémjelzik, nem világos a tanításuk, csak az, hogy mindegyik a maga igazát, elképzelését védte. Ezért nem véletlen, hogy ebben az igen megosztott közösségben Pál kereste az egység kritériumát.

Pál organikus társadalmi modellben gondolkodik, amelyben mindenféle embernek megvan a maga szerepe, mint ahogyan az eltérő

emberi szerveknek is különböző, de az egységes működés számára nélkülözhetetlen a funkciója. A különbségeket Pál szerint a Lélek hangolja össze, hiszen az egyetlen Úr tiszteletén alapul a közösség (5. v.). A közösség számára hasznos a bölcsesség, a tudomány, a prófétálás, a szellemek megítélésének képessége pedig a Lélek működése által válik az egység előmozdítójává (8. v.). A Lélek műveli zsidók, görögök, szabadok és rabszolgák között az egységet.

Az a Lélek, amelyről Pál beszél, az egyházban működő Lélek. Ezért, amit a korintusiaknak írt, az analóg értelemben a későbbi egyházra vonatkozik. Az egyházban ma is nagyon különböző társadalmi helyzetű, műveltségű, nyelvű és szemléletmódú ember kapcsolódik egységbe. Ez azonban csak akkor lehetséges, ha mindenki engedi, hogy Isten Lelke vezesse őt. Ez esetben a sokféleség lehet a kulturális gazdagság kifejeződése és nem az ellentétek forrása. Korintus az egymással vitatkozó csoportok egyháza volt. Az egyházban ma is a kulturális különbségek miatt vitatkoznak egymással. Kérdés, hogy ez a vita meddig jelenti a kulturális gazdagság kifejezését, és mikor kezd az egység ellenségévé lenni. Isten Lelkének, az egység Lelkének az ereje nélkül bizonyára lehetetlen a kulturális gazdagság kifejezése.